شعري مجموعه

خزانه ! تا به ویل

حبیب الله قلم مل

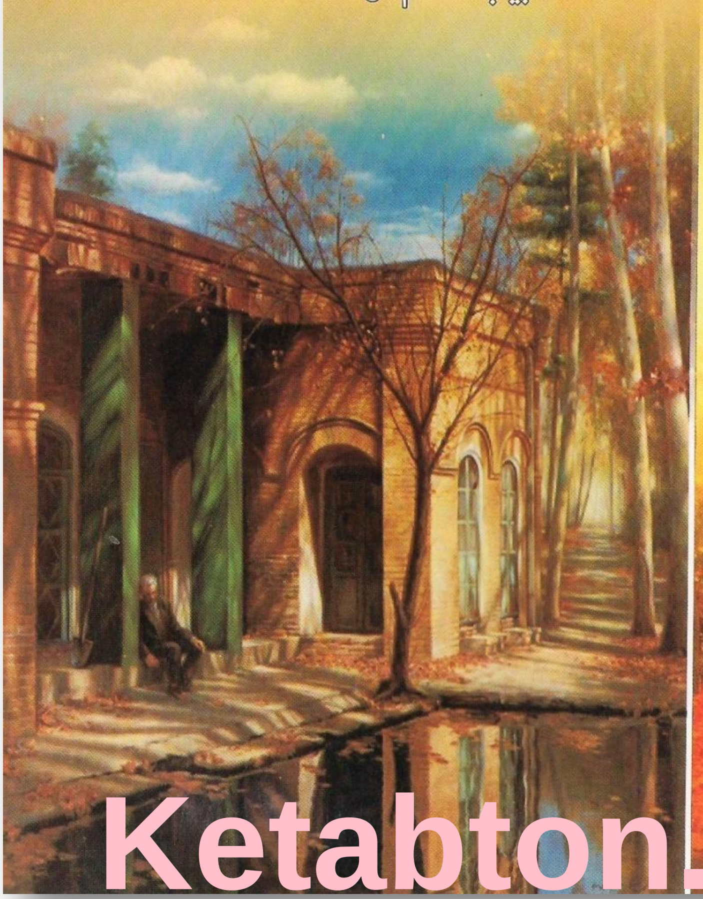

د شاعر پېژندنه

نوم : حبیب الله

تخلص : قلم مل

د پلار نوم : ملا عبدالرحمن

د نیکه نوم : ملا صاحب جان

د زیږېدو نېټه : ۱۳۶۰ش

اصلي سکونت : ژړۍ ولسوالي، د کلاچو کلی

فعلي سکونت : نهمه ناحیه، لویه ویاله

زده کړې : بکلوریا

د شاعرۍ پیل : ۱۳۷۸ش

چاپي آثار : همدغه اثر

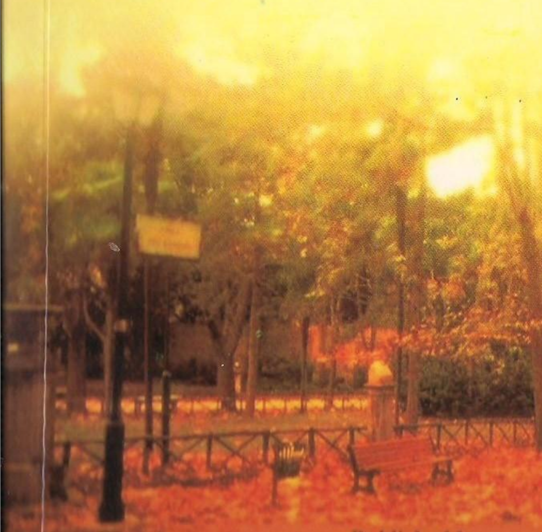

Published by:
Information & Culture De
Kandahar - Afghanistan

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه! تا به ویل

شعري مجموعه

شاعر :

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د خپرونکي سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: خزانه ! تا به ویل
شاعر	: حبیب الله قلم مل
د ټلیفون شمېره	: ۰۷۰۰۳۳۱۸۸۴
خپروونکی	: د اطلاعاتو او کلتور ریاست/ کندهار
کمپوز	: خپله شاعر
ډیزاین	: مطیع الله روهیال
د چاپ کال	: ۱۳۸۹ ش – ۲۰۱۰ ع
د چاپ شمېر	: ۱۰۰۰ ټوکه
کچه	: ۵۰/۱۳×۲۱ سانتي متره
د مخونو شمېر	: 86 مخه
د خپرونو لړ	: ۱۵
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چا ته چي تل يې

په ښو لارښوونو نازولی یم.

حبیب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړليک

1. يادابنت .... اداره ۸
2. د قلم مل د اوښکو هار .... څېړونکی شېرشاه رشاد ۱۰
3. زموږ ځوان شاعر .... الحاج فضل محمد پنهان ۱۴

- **غزلي**

4. چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي ۲۰
5. ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ ۲۱
6. څوک چي حصه په پاک هنر کي لري ۲۲
7. زه د ښبان په نيت راوړم تار تر کتابه پوري ۲۳
8. د لويي لاري لارويه وايه چيري به ځو ۲۴
9. اوښکي که مي وژباړي معنی بې غم او وير راسي .. ۲۵
10. د لاس په ځېر يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي ۲۶
11. ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي ۲۷
12. د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ ۲۸
13. ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستي ۲۹
14. د پوهي څو ذرېوي پر مغزو راواوښتي ۳۰
15. زه په غم کي يم بې غمه له خوښيه ۳۱
16. له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راکوي ۳۲
17. له درده زېږو او دردونه زېږي زموږ له وجي ۳۳
18. په تلو دي راغله جوړه غم او اختر ۳۴
19. د شعر په بڼ کي مو جوړ کړی د غزل سيمينار ۳۵
20. د سيني په صندوقچه کي د ښکلا په پوښ کي ۳۶
21. نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم ۳۷
22. کاروان تندي اخسيتی دئ ځاروان تندي ۳۸
23. د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه ۴۰
24. د بخت آس د پوهي توره راسره واى ۴۱
25. وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ ۴۲
26. بلوم د نن په غېږ کي د سبا د اميد شمعه ۴۳
27. ستن سه زموږ د زړونو پرهرو ګنډه ۴۴
28. د نړۍ واړه خلک لوږدي او موږ لاندي خلک ۴۵
29. وواياست ملګرو څه رقم غزله وليکم؟ ۴۶
30. دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي ۴۷
31. د زړه په ښار کي مي د هيلو فقيراني ګرځي ۴۸

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

32. نه لرم ملګرې په ملګرو کي د زړه سره ۴۹
33. نفس مو پخپله د غلیم غوندي شیطان غوندي دئ .. ۵۰
34. سور لعل مو دئ په لاس کي که مجمر مو دئ ۵۱
35. کنبېباسه دا زړه مي ستا د مینې په جال کنبېباسه ... ۵۲
36. په تخیل کي مي ده ښکلې آئینه ساتلې ۵۳
37. په خېمه کي د حباب مو تول ژوندون دئ ۵۴
38. دا د هسک اوښکي راڅاځي ځکه ښکلې ۵۵
39. د ژوند تاتوبی مو وران سوی په لمبو سوځلی ۵۶
40. راځئ ملګرو نمانځو په شعرو کي انار ګل ۵۷
41. له خزان جابره ځکه بهار بد وړي ۵۸
42. افکار چي خپرندوی سي د لفظونو پای و سر ته ۵۹
43. ورته نیول چي ډېرو تېټ په احترام سرونه ۶۰
44. دومره مو له زړه سره پیوند تړپه ۶۱
45. د فخر ځلی ۶۲
46. شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ ۶۴
47. په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم ۶۵
48. نه په رڼا نه تروږمۍ کي اوسو ۶۶
49. په کاڼو کي دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه ۶۷
50. څوک چي پر زړه د مینې کښت نه لري ۶۸
51. زاړه او نوي یې کباړ کي له بازاره وړي ۶۹
52. ستا د فکر د قاضي په فیصله مري ۷۰
53. کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګرې ۷۱
54. په نوي پوهه فکر ځوان وساته ۷۲
55. د ژوند هره شیبه چي مي د زیار په خولو مینځم ۷۳
56. د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې ۷۴
57. کال لکه ونه، میاشتو څانګو یې غوټۍ نیولې ۷۵
58. د احساس اور د تشویق په شونډو پو کړه ۷۶
59. دروازې ځکه د ښکلو تکومه ۷۷
60. د سترګو خار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره ۷۸
61. څلوریځې ۷۹

- **ازاد شعرونه**

62. هسي دئ ژوند د انسان ۹۰
63. خزانه ! تا به ویل ۹۳
64. ډالۍ ۹۶
65. ژوند ۹۸
66. نرۍ ۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادابنت

د کندهار د فرهنګي او ادبي بهير په سلسله کي وروستۍ يوه لسيزه په هنري او ادبي لحاظ د خورا برياوو، لاسته راوړنو او پرمختګونو شاهده پاته سوې ده. د بيان آزادي، د مطبوعاتو خپلواکي او د هنري تخليقاتو لپاره پراخه موقع ميسره سوې ده، په دغه سلسله کي د هنري شاعرۍ سطحه هم تر يوه ځايه لوړه سوې ده او د شعارونو تر څنګ هنري اشعار هم د هېري نه دي.

په دغو هنري شعرونو کي يو هم د ښاغلي حبيب الله قلم مل هغه دي چي ماشاء الله په ډېره لږه موده کي يې د پرمختګ ډېر مراحل طی کړي دي او ډېر ستونزمن موړونه يې په تقريباً يوه ساه تر پښنو کښلي دي.

د ښاغلي قلم مل شاعري هر سړی ځانته ورکشوي او په اروېدلو او لوستلو يې ځوک نه ستړی کېږي. د دوی په شاعرۍ کي ځيني ترکيبونه او لفظونه په حق سره په ده پوري مربوط دي او ځوک يې يوازي د ښاغلي قلم مل انحصار ګڼلای سي.

د پښتو ځوانو شاعرانو په لړ کي ښاغلی قلم مل هغه ځوک دئ، چي اشعار يې په دې ارزي، چي په چاپي او کتابي بڼه تر لوستونکو پوري ورسېږي.

د کندهار فرهنګپال والي پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا په کندهار ولايت کي د نورو عمراني او تعليمي لاسته راوړنو تر څنګ علمي او فرهنګي لاسته راوړني هم لري، دغو مسايلو ته خاصه پاملرنه کوي او خصوصاً د مهمو کتابو د چاپ لپاره خاصه علاقه مندي لري، چي دا دئ دغه اثر هم د دوی په علمي توجه او مالي مرسته د چاپ جوګه سو.

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور رياست د محترم پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا له دغي نه هېرېدونکي او نه ورکېدونکي مرستي او ملاتړ څخه ډېر – ډېر تشکر کوي او د لوی خدای ﷻ له درباره دوی ته د اوږده عمر او دغسي نورو برياوو غوښتنه هم کوي.

په ادب

عبدالقديم پتيال

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور سرپرست رئيس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلم مل د او ښکو هار

څــو ورځي وړاندي یو ځــوان کـندهاري شــاعر ښـــاغلي حبیب الله قلم مل د خپلو شعرونو یوه ټولګه را و سپارله، چي و یې ګورم او څه باندي ولیکم. د دې ټولګي څه شعرونه چي مي ولوستل، د علامه رشاد بابا یوه خبره مي را په زړه سوه، دوی به ویل:

"د یوې ژبي ادب په ټوله عمر کي یو راز نه دئ، لکه د ثقافت او مدنیت نور اړخونه چي لوړ او ځوړ لري، ادب هم د پرمختیا پړاوونه وهي، وده کوي، ځوانېږي، زړېږي او نوي نوي رنګونه مومي".

زما په نظر د پښتو منظوم ادب اوسنی پړاو، د خپلي ودي او پرمختیا په هغه پله کي دئ، چي ماشاءالله د کمیت اړخ یې پر ډېرېدو دئ او د کیفیت اړخ یې هم له پامه غورځول سوی
نه دئ.

ځوان شاعران اوس د پخوا په پرتله د لوست (مطالعې) خورا ښه امکانات او اسانتیاوي لري، د راغونډېدلو ډېري پلمې لري، د شعري الهام له پاره ډېر موضوعات په ټولنه کي لري او ډېر شعرونه هم لیکل کېږي. که د دې تر څنګ د چاپ پر مهال یې د شعرونو په چاڼ (انتخات) کي څه ناڅه سخت دریځه و اوسي، د پښتو منظوم ادب د کیفیت اړخ به مو لا نور هم غښتلی او کروړ کړی وي.

د ښاغلي قلم مل شعري ټولګه، چي ده باندي "خزانه ! تا به ویل" نوم ایښی دئ، ما وکتله، دري برخي لري: د غزل، څلوریځو، آزاد شعرونو برخي، د ده په شعرونو کي ځیني تشبیهات او سمبولونه لکه: د هسک اوښکه، د وږمو قافله، د نسیم غېږه، معصوم پسرلی، مغرور خزان، د لمر قضا، د ړونا محکمه، د میني وزر ماتی، د کاڼي زړه ... ښه په زړه پوري دي، که زما واک وای، ما به پر دې ټولګي (د هسک اوښکه یا د اوښکو هار) نوم غوره بللی وای.

د ښاغلي قلم مل د شعري ژبي یوه ښېګڼه دا ده، چي شعر یې سلیس او روان دئ، تر ډېره حده پوري د اوسنۍ پښتو د ملفوظي (ګړنۍ) ژبي برخه یې پر مکتوبي (لیکنۍ) ژبي باندي برلاسي ده.

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مینځي

د نسیم په غېږ کي ځــانګي، ځــکه زانګي او نــڅـېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېووت

غــوړوي لـمن د عــجز، د غــرور لـــه سورلۍ لـوېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

پـه هــارکي د خوښيو، د غـمو زرګـــر غميان ږدي

د اوښـــکو مـرغـلري پـه اميـل کي د ګـرېـوان ږدي

د ښاغلي قلم مل په شعرونو کي د ځينو پخوانيو شاعرانو تشبيهات په لړ او ښتې ښه تر سترګو کېږي، چي د شعر خوند يې نور هم ورزيات کړی دئ:

د غـرور لباس که جـــوړ وي له وربښمـــو

په ورو –ورو به د اوربښم لکه ګودړ سي

او په ځينو شعرونو کي د اولس درد او خوږ د شاعر عواطف او احساسات دوني اغېزمن کړي دي، چي د هغو ډېر ښکاره بيان په ځانګړې توګه په آزادو شعرونو کي، شعري اړخ يو څه تت غوندي کړی دئ، د دې تر څنګ ځيني تشبيهات لکه: د څو شپېږو پر شا، د ساندو پر شا او يا داسي نور ترکيبات لکه: جامې په تن کول، زما تر سترګو سول، چي زما په نظر د شعريت ښکلا ته څه زيان رسوي.

د پښتو ژبې په اوسني منظوم ادب کي د ښاغلي قلم مل او نورو ځوانو شاعرانو هڅه او تلاښ د ډېري ستاينې وړ دئ، د دوی هر شعر او هره ټولګه مورږ ته د زړه سبک رابخښي.

خو، د منظوم او منثور ادب دنياګۍ د هنر او کماله ډکه دنياګۍ ده، ډېر نفيس او ظريف اړخونه لري، په هغو ټولو پوهېده، ډېري سترياوي او ستومانۍ غواړي. که د "توصيه" کلمه پر چا بده نه پربوزي، نو غواړم د ښاغلي قلم مل د دې ټولګي يوه نيم بيتۍ په لړ بدلون سره د ليکني په پای کي راوړم:

غواص غوندي غوټې پسي وهه، په لاس به در سي

د ښاغلي قلم مل د شعري هسک د نورو روڼو اوښکو د ليدو په هيله.

محقق (څېړونکی) شېرشاه رشاد

کندهار - علامه حبيبي واټ

1386 د سلواغې 7

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ځوان شاعر

شعر هغه منظوم او منثور کلام دئ، چي د اورېدونکو او لوستونکو په عواطفو او احساساتو کي تحريک پيدا کړي و دي کلام يا وينا ته شعر ويل کېږي، حميد بابا وايي:

شعر نه دئ دا خوناب د زخمي زړه دئ

يا د ستي وتلی دم د خــولي د مړه دئ

د ښاغلي ځوان شاعر حبيب الله قلم مل نوي شعري ټولګه (خزانه ! تا به ويل) په پښتني شعر او ادب کي ډېر ګټور ادبي اثر شمېرل کېږي او ژر تر ژره به زموږ د پښتني ټولني د ځوان قشر د استفادي وړ وګرځي، دغه اديبان، شاعران او ليکوالان دي چي د خپلي ټولني ناخوالي و خپل ولس ته ور په ګوته کوي او د سالمي ټولني په جوړولو کي مهم رول لري، نو له همدي امله يو شاعر او ليکوال د خپلي ټولني ټوله نيمګړتياوي د شعر، نظم يا نثر په ژبه و خپلو خلکو ته وړاندي کوي، او د خپلي ټولني د ځوانانو ذهنونه ورتنويروي او هغه بې عدالتۍ چي د ده په ټولنه او محيط کي وجود لري خپل ولس په خبروي.

د ښاغلي حبيب الله قلم مل دغه لومړۍ شعري ټولګه پر درو برخو وېشل سوې ده، چي لومړۍ برخه يې شعرونه او نظمونه دي، چي ټوله (۵۲) شعرونه او نظمونه دي، د بيتونو شمېر يې تر ۲۸۵ پوري رسېږي.

دوهمه برخه يې څلوريځي دي، چي ټول شمېر يې (۱۸) ته رسېږي، او دريمه برخه يې ازاد شعرونه دي چي شمېر يې پنځو ته رسېږي.

ځوان قلم مل پخپلو شعرونو کي نوي ترکيبونه په ساده الفاظو کي راوړي دي، د پېچلو او مغلقو الفاظو څخه يې ډډه کړې ده، لکه چي وايي:

اوښکي که مي وڅاڅي معنا يې غم او وير راسي

داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جوړي کړي

وراني سي چـپه سي زلـــزله چي د تقدير راسي

يا دا چي وايي:

ووايا ست ملګرو څه رقم غـزله ولـيکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د خوشحالۍ او که د غم غزله وليکم

په پورته بيت کي د طباق ادبي صنعت راغلی دئ، چي د خوشحالۍ او غم تر منځ تقابل موجود دئ. يا دا بيت چي وايي:

زاړه او نوي يې کـباړ کي له بـازاره وړي

دا دي ناترسه ګاونډي پر دغه لاره وړي

په پورته بيت کي د نوي او زاړه تر منځ طباق راغلی دئ. ښاغلی حبيب الله قلم مل وايي:

د ژوند هره شـببه چي مي د زيار په خـولو مينـځم

د وخت پر تندي پروت سپېره غبار په خولو مينځم

ځوان قلم مل لکه خوشال خان چي د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه يې سر ټکولی دئ، چي وايي:

اتفاق په پښـــتانه کي پيدا نه سو

کني ما به د مغل ګرېوان پاره کړ

بل مثال:

که توفـــيق د اتفاق پښـــتانه مـــومي

زوړ خوشال به دوباره سي په دا ځوان

ښاغلی قلم مل هم د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه ژاړي او وايي:

واړه د نفاق غچۍ غوځ کړي دي

خدايه دا پښـتون لړ او بر وګـنډه

يا دا چي وايي:

خوشال بابا زوړ او سه ځوان به هيڅکله نه سي

پښتون ولس به نه سي پر يوه خوا سره ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پورته بیت کي هم د زوړ او ځوان کلمو تر منځ طباق راغلی دئ. قلم مل پخپله شاعري کي د کلاسیکو شاعرانو تخیلي تشبیهات په ساده الفاظو کي راوړي دي، لکه چي وایي:

لـــکه لـمر چي وي نیمی تنـــدر نیـولی
د یار مخ او تور زلفان یې هسي ښکاري
دا صــــدف که د ســره ګل غبږ کي شــــبنم دئ
سپین غاښونه سره شونډان یې هسي ښکاري

په پورته بیتو کي مخ مشبه، لمر مشبه به، زلفي مشبه، تندر مشبه به، شونډان مشبه، سور ګل مشبه به، غاښ مشبه او صدف مشبه به دئ. (لکه) د تشبیه توری دئ، څرنګه چي د تشبیه توری ښکاره پکښې راغلی دئ نو یې مرسله یا مطلقه تشبیه بولي.

په کلاسیکو شاعرانو کي لکه: خوشال خان ختک، رحمان بابا، حمید ماشوخېل، عبدالقادر خان ختک، اشرف خان هجري، کاظم خان شیدا، معزالله مومند، پیرمحمد کاکړ، شمس الدین کاکړ او تر میرزا حنان بارکزي پوري د (حباب) کلمه پخپلو اشعارو کي ډېره کارولې ده، کاظم خان شیدا وایي:

د حباب په دود یې سر وي بې دماغه
چي نظر په عظم و شان د لوی دریا کا
د حباب په شان یې زړه نمایان نه سي
چي سینه له درده چاکه بیدلان کا
پیراهن راباندي تر لکه حباب شه
خپلو سترګو چي په ما باندي باران کړ
بلندي یې د حباب په شان یو دم وه
څه آماس لري د سر ناکس عجب
پکښې بند وم لکه باد له ناتوانۍ
که صیاد کاندي حباب زما قفس
پوشیده یې په پرده خپله هیچي کړه
نور څه نه لري مستور حباب هرګز
په عالم کي یې اسمان ته حباب وایي
د شیدا صورت هجران په څه حقیر کړ

خو ښاغلي قلم مل د حباب کلمه پخپل شعر کي داسي راوړې ده:

په خېمه کي د حباب مو ټول ژوندون دئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه پو د حــیات له کـــوره یـــون دئ

د ښاغلي قلم مل په شعري ټولګه کي د سېلاب، فورم، محتوی او قافیې له مخي کمی نه ښکاري، که چیري څه کمی پکښېږ وي هغه د یادوني وړ نه دئ.

په اخیره کي زه حبیب الله قلم مل ته د دې شعري ټولګي مبارکي وایم، د پاک خدای ﷻ څخه د ده قلم هڅاند غوارم، پر قلم دې برکت وي.

و من الله توفیق

الحاج فضل محمد پنهان

ده خواجه، څلورمه ناحیه

کندهار

۲۱/۲/ ۱۳۸۹ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلي

چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي
د زړه بڼ کي مي مايوسي غوټۍ وا سي

چي وړمه سي ستا د ذکر، پر چاپېره
د خزان د شيطان ځکه ورته شا سي

۱/۵/۱۳۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ
ستا ښايست بادار دئ زما کلام لکه غلام دي

نن چي دي په ښکلو لفظو ياد کوم د ښکلي نوم
دا هنر په ما کي؟ که کمال مي د الهام دئ؟

تل به دي د حق په سترګو خپل او پردي پېژندل
نه دي ويل دا چي دا پردی دا مي د قام دئ

ټول اوصاف يې لوستي په تورات او په انجيل کي وه
ځکه دي قايل پر نبوت زوی د سلام دئ

نوم يې لا د جهل د پلار وړی وو ستا دي دښمن
خود خوار ابوجهل په کونينو کي ناکام دئ

۱۳۸۵/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک چي حصه په پاک هنر کي لري
ښکلي افکار هغه په سر کي لري

د سرېتوب يې علامه در ښيم
تاثر د سترګو په نظر کي لري

چي د يقين پر پلونو پل نه ايږدي
د شک پر لار ژوند په خطر کي لري

وجود يې ځکه ټول له وهمه رېږدي
زړه د دوو سترګو په سنګر کي لري

دغه توښه نامناسبه ښکاري
چي "قلم مل" يې په سفرکي لري

۱۳۸۸/۳/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ننبان په نیت راوړم تار تر کتابه پوري
ته د نغمو لپاره تار وړې تر ربابه پوري

د ساحل خنډه تا ته ژوند کب لره مرګ دئ اشنا
که څه هم لنډه فاصله وي تر دریابه پوري

له سوال کولو سرې* سم سرې په سر ووهي
دغه غریب یې کله پرېښود تر جوابه پوري

باده لږ تم سه په ورتګ کي تجاوز مه کوه
یو څو شېبې لا ستا دي پاته تر حبابه پوري

د امیدو له سینده راوړه "قلم مله" اوبه
په وچ بیابان کي ستا د هیلو تر ګلابه پوري

۱۳۸۸/۳/۱۳

* سره یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لويي لاري لارويه وايه چيري به ځو
زه دي وجود ، ته مي زړګيه وايه چيري به ځو

روان له ښاره وو و کلي ته د ژوند په تمه
پر کلي ګرځي تور لوګيه وايه چيري به ځو

مودي سوې تېري لا نشه يو لا اثر يې پاته
مورِ دي چنبلي د وير ميه وايه چيري به ځو

اوس د کاروان مهار په لاس کي د پرديو ښکاري
د قافلې د سر سړيه وايه چيري به ځو

د ياراني مزه مو نسته "قلم مله" ياره
زه يم هوښيار ته ليونيه وايه چيري به ځو

۱۳۸۸/۳/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي که مي وژباړي معني بې غم او وير راسي
داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جوړي کړي
وراني سي چپه سي زلزله چي د تقدير راسي

هيلو بې صبري کول اميد په صبر وويل
صبر سئ ! د صبر خوږ ثمر به مو صابر راسي

غړي د وجود يې مريدان شروع په ذکر سي
کله چي د زړه و کور ته ستا د نامه پير راسي

خوښه به يې نه وي چي په ژوند کي غلطي وکړي
سم سړی وي کله په موضوع کي يو ځاي ګير راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لاس په خپر، يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي
احساس مي سر ته ناست دئ او پر سر مي ټکوي

خبر نه يم چي وړی يم د څو کلو خوبونو
راويښ به سم بيا هله چي محشر مي ټکوي

زه باد د خزان نه يم چي به پاڼي رژومه
ورېمه يم ځکه هر شرير خطر مي ټکوي

د زرو که د اوسپني سکه يم نه پوهېږم
د پښ پر سندان پروت يم بې هنر مي ټکوي

ماښام دی و تيارو لره نژدې دئ ځکه وايي
د قهر په خپړو هر سحر مي ټکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي
په تدبير ډېري درومي وړاندي هيلي

په پاکو زړونو کي چي واوسېږي
سپېځلي پاته سي څو تاندي هيلي

څوک يې ژوندی ساتي د ژوند تر پايه
د چا وي مړې د چا مړژواندي هيلي

نن د رحمت د سمندر له غېږي
لکه څپې سوې راڅپاندي هيلي

د داسي درنگو شپېو هيله لرم
چي "قلم مله" خاندي، خاندي هيلي

۴/۴/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ
د اجتماع د اساساتو درناوی په کار دئ

منمه چا به دي وي هيلي زخمي کړي ګرانه
ستا د دې درد او احساساتو درناوی په کار دئ

څېره يي مه يادوه ستونزه يې کړه ياده د شخص
دلته د شخص د شخصياتو درناوی په کار دئ

که نيمګړتيا که ځانګړتيا وي دواړي ولټوه
د مشکل حل کي د صفاتو درناوی په کار دئ

چا ته که وايې "قلم مله" نو په نرمه ژبه
وايه ډېر ښه د کايناتو درناوی په کار دئ

۳۰/۴/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستې
ځنګ پر ځنګ روڼاوي سره کښېنستې

تا د دوو مينو زړو ازار وکړ
ځکه دوې ګناوې سره کښېنستې

غم له کلي هغه ساعت کډه کړې
خوله کې که خنداوې سره کښېنستې

زما لا جرئت را زياتوي هنوز
حسنه! که اداوې سره کښېنستې

نن د "قلم مل" د سر امان لره
مورې ستا دوعاوې سره کښېنستې

۱/۵/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهي څو ذرې وې پر مغزو راواوښتې
روڼاوې سوې، خورې سوې، پر تيارو راواوښتې

د ورځې غيږ خو ستا ده د سبا پر اوږو راسې
منم دې هلته لمره که پر شپو راواوښتې

د ژبې په کلا کې دې د زهرو ښامار اوسې
خورېې خبرې څکه په ترخو راواوښتې

زمورږ تنده ماته نه سوه څکه تږې يو تر اوسه
سرابه چې په شکل د اوبو راواوښتې

دا ښکلې شاعرې به اخر پرېږدم "قلم مله"
که يو ځلې مې ګوتې پر پيسو راواوښتې

۵/۳/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په غم کي یم بې غمه له خوښیه
نېستمن نه یم څه فریاد کړم له نېستیه

کوڼې خو وې نور به هم کوڼ سې که یې واورې
د دردمن اولس د درد سوې سلګیه
نور یې څه کوې تصویر ته چې یې ګورې
دا راپېښه ده د خپل دوست له دوستیه
له پرهره دې خاموشه اواز اورم
وایې پاڅه دا یې خېژې له خولګیه
سوه د زړه د سمندر په تل کي ډوبه
د غمجنو ارمانو ډکه بېړیه

هسي زړه په خوري و چا ته فایده نه کړي
"قلم مل" دي کړي ځان خلاص له شاعریه

۱۳۸۸/۹/۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راکوي
روح مي راپوه کړي په وجود کي ژوند نجات راکوي

تبادله ده د اسعارو تر منځ زما او د ده
زه مي الهام لره الفاظ دی کلمات راکوي

ښکلا په ښکلي زيږوي د تشويق ښکلی هنر
پر هنريت يې شاهدي ټول کاينات راکوي

دا که زموږ خوښه وي که وي دا به کېږي ضرور
موږ ته دردونه او خوښي د وخت حالات راکوي

دا چي د شپو پر پېښو تغمې د روڼايي ښکاريږي
ښايي سهار له شتمنۍ څخه زکات راکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درده زيږو او دردونه زېږي زموږ له وجي
ستا د احساس پر تن زخمونه زېږي زموږ له وجي

له زړو پيدا په زړو کي اوسو اخر مرو په زړو کي
داسي به ګوري چي نور زړونه زېږي زموږ له وجي

لکه چي تېر سوله پر تېرو تېر وختونه د وخت
د ژوند په غېږه کي يادونه زېږي زموږ له وجي

دا که ورانۍ که وادنۍ دي دا به وي همېشه
د نړۍ دغسي کارونه زېږي زموږ له وجي

شپېږ، شپېږ مو له رنګونو سهارو سره مل
د "قلم مل" د خيال ښارونه زېږي زموږ له وجي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو دي راغله جوړه غم او اختر*
څنګه به لمانځو دا دوه غم او اختر

د ژړېدو او خندېدو لپاره
راځي په دغه اسره غم او اختر

خوږ او خوَږ دواړه سره سوله یو ځای
سوله پر موږ راایله غم او اختر

نورو ته ځي پر بېلو، بېلو
موږ ته راځي پر یوه غم او اختر

۱۳۸۸/۸/۸

* د شهید حاجي عبدالرازق (شېرزاد) په یاد ویل سوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر په بڼ کي مو جوړ کړی د غزل سیمینار
د ګل پر څانګه راچاپېر دي د لفظو مېلمانه

شاعر د زړه د براس په ګرځ ځکه خېمې وهلي
چي په راحت يې لاندي کښېني تر سايو مېلمانه

څوک چي د چا د زړګی رڼغ ته انعکاس ورکوي
خدايه ته مه کړې ! دا خواخوږي د غمو مېلمانه

له پښتني کاله څه ډېر څه په ورو - ورو ووتل
بد مرغه کرکه او نفاق به‌وي تر څو مېلمانه

کوربه پښتون او ميلمه پال دئ خود يې کور ورانيږي
نن يې و کلي ته راغلي بې پښتو مېلمانه

هره ذره يې د وجود پرهر - پرهر ښکارېږي
ملهم بې کله کړي خالقه د زخمو مېلمانه

۱۳۸۵/۲/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سینې په صندوقچه کې د ښکلا په پوښ کې زړه دئ
یا د سرو یاقوتو کان دئ چې د غره غېږ کې ویده دئ

دوی روزلي حیوانان دي چې ویجاړې په سمبال کړي
زمونږ چې هر وګړی ګورې د ورانۍ په کار کې ښه دئ

له کاڼه کلې څه راغلی په ړانده ماحول کې اوسي
په تیارو یې پروا نسته د روڼا د کاله نه دئ

چې له اور سره لوبېږې کله ډار کړي له سپرغیو
تار د شمعې په ځیګر کې که سوځېږي باک یې څه دئ

واښه نه خوري ګذاره یې د معصومو زړو په غوښو
دا بچی د مېږي نه دئ دا اولاد د سره لیوه دئ

د پاسته پالنګ له پاسه چې خوبونه په ارام کړي
د دې پسله "قلم مله" دغه واری پر هغه دئ

۱۳۸۵/۵/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم
ماتوم تنده هر تږي ته درياب يم

د نن كار كله پرېږدمه و سبا ته
څه پروا كړي كه نن لږ څه په عذاب يم

زړه مي نرم مگر عزم يي ډېر كلک دئ
نور په خوی او په خاصيت لكه حباب يم

د زړه كور مي دئ د ځوانو هيلو ځاله
په مستي كي نن راغلی د شباب يم

خوند د عفوي كله سته په انتقام كي
"قلم مله" ياره يار ته په خطاب يم

۱۳۸۱/۸/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروان تندي اخيستي دئ ځاروان تندي اخيستی
مين خو لا پر ځای پرېږده جانان تندي اخيستی

ببوسه به پر دښته خود له چوله چولاوه وي
چي دلته مو په کلي کي لوی خان تندي اخيستی

له مځکي څه ګيله ده، چي يې شنه لمن سپېره سوه
په دغه ورځو شپو کي لوی اسمان تندي اخيستی

په تنده کي به تاندي له دې خاورو وټوکېږي
دا نه چي نو په للمه کي باران تندي اخيستی

په غبږ کي يې ځپي ځپي سراب اوړي را اوړي
د تن هر رګ يې وچ دئ بيابان تندي اخيستی

تنها پر موږ راغلې وچکالي نه ده ملګرو!
يوازي کندهار نه ټول افغان تندي اخيستی

چي وي د "قلم مل" ها د قلم سيوري ته ناست وي
په کور کي د عرفان کله انسان تندي اخيستی

د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه
د خوش نصيب اولاد و خوږ ته دي دوا لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلو ځرک د ناهیلیو په تیارو کي ښکاري
د شپو ګرېوان به اخر ځیري کړي رونا لاسونه

د پسرلي له ګلو خپله ورېمه نه جوړېږي
چي پر سرو باندي یي تېر نه کړي هوا لاسونه

چیري چي زړه مي ستا و زړه ته هر کلی ونه کړي
نه کېږي هر څو که دي تاو کړمه پر ملا لاسونه

ځئ چي د زیار خولي کړو توی نن د زحمت پر ځلي
اخر به دا ویجاړ وطن جوړ کړي د چا لاسونه

۳۰/۸/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخت آس د پوهي توره راسره وای
وخت موسی تر کوه طوره راسره وای

د تيارو درز مي ګنډی په تار د ستورو
سپينه ستن که ستا له نوره راسره وای

نشه يان به نه وای ړوله به مستان وای
که د جام پر ځاي انګوره راسره وای

د دښمن لاس به مو وخت لا وای پرېچلی
که پر خنګ ولاړ تربوره راسره وای

د ښامار زامو ته دا چاره کافي ده
که د هوډ سخته امبوره راسره وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ
ښکار يې کړي بې رحمه، ستا د سترګو د ښو ښکاري

زه چي ستا و خوا ته هر قدم په توبه اخلمه
ناست وي په خزه کي هر قدم ته د توبو ښکاري

زړونه مو د کاڼو سول د غرو طبيعت ته ورته يو
راسه د وجود غرمو په نښه کړه د غرو ښکاري

دوه صياده راسي يو يې غېږه کي سپرلى يوسي
بل وي د سپرلي د مست بلبل د ترانو ښکاري

دواړه د ژوندون په ختمېدلو پسي وتي دي
يو دي "قلم مله" که ده وچي يا اوبو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلوم د نن په غيږ کي د سبا د اميد شمعه
د تيارې زړه به روښان کړي په رڼا د اميد شمعه

خاص له تا کوم غوښتنه ستا جلا ده پېرزوينه
هميشه مو کړې ملګرې يا الله د اميد شمعه

د نېستۍ ماښام کي زېږي د ژړا بچي مايوسه
تل ځلېږي په هستۍ کي په خندا د اميد شمعه

ښخ يي زړي کړل د ميني وايي ګوندي زرغونه سي
دا لفظونه يې پر ژبه وايې دا د اميد شمعه

د تشويق په قدم درومي د هدف منزل ته رسي
دا چي وينې "قلم مله" دا دنيا د اميد شمعه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګنډه!
ستوري پر لمن د سحر وګنډه!

لمر غوندي بې تمي تر هر کوره ځه
ګرانه خوی په دغه هنر وګنډه!

ته چي د خليل پر پلونو پل نه ږدي
ځه ځان ته لباس د ازر وګنډه!

واره د نفاق غچي غوڅ کړي دي
خدايه دا اولس لر او بر وګنډه!

ما ته د کومک په پلمه مه راځه
خپل ځيري ګريوان او ځيګر وګنډه!

۱۳۸۵/۱۰/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نړۍ واړه خلګ لوړ دي او موږ لاندي خلګ
څئ ! چي تر هسک ځانونه لوړ کو پرېږدو وړاندي خلګ

د ځوان قوت سره به مل کړو زوړ حکمت د زاړه
د کار سمون ته به سمبال کړو دغه تاندي خلګ
تر څو ځانونه اصلاح نه کړي دغه زموږ وګړي
له دي عذابه به تر هغه وهي ساندي خلګ
چي افسانې خلګو بللې اوس رشتیا وختې
د انټرنېټ له لاري هسې چاري کاندي خلګ
څومره چي وس وي فرېب او چل کړي ورور د وروره سره
څومره چالاکه او په ژبه سوه غړاندي خلګ

د "قلم مل" په څېر اوسېږي دلته ډېر انسانان
په ژوند لا مړه دا بې هدفه دا مړ ژواندي خلګ

۱۳۸۴/۴/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست ملګرو څه رقم غزله وليکم؟
نن د خوشحالۍ او که د غم غزله وليکم؟

غېږي د نړۍ ته طبيعت ترخه خواږه راوړل
اوس زه د خوښۍ که د الم غزله وليکم؟

راغله د نغمو پر اوږو زما د زړه رباب لره
زه به سندريزه ترنم غزله وليکم

نوره فيصله پرېږدمه دې دردمن وګړو ته
زه به د خپل فکر په قلم غزله وليکم

سيوري د قلم ته د کتاب لمن که ونيسم
هلته "قلم مل" به يو ناګرم غزله وليکم

۱۳۸۴/۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي
دغه نېستمن کله نظر ته د شتمنو راځي

نن کوچېدلی د خوښۍ کاروان له کلي څخه
ځکه جوپې جوپې لښکري د غمونو راځي
د څو پيسو په مقابل کې تر هر څه تېرېږي
دغه احوال د دغه ښار له بازارونو راځي
چي قافله د ژوندون ولاړه سي د مرګ غېږي ته
د اجل غشي به مو هغه دم تر زړونو راځي
ته چي مي څومره خندوې هومره خندلای نه سم
ته څه خبر يې چي پر زړه څه د غمجنو راځي

د خس په څېر د وخت څپو يوورې له ځانه سره
کله به بيا ورک "قلم مل" تر ساحلونو راځي

۱۳۸۴/۴/۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په ښار کي مي د هيلو فقيراني ګرځي
لکه په کور کي د شتمن چي مزدوراني ګرځي

هيلي ماشومي وې چي کله د زړه ښار ته راغلې
ماشومي ځواني سوې، زړې سوې لا خواراني ګرځي
خود به يي ژوند خوار او ذليل وي سرنوشت نه لري
په دغه ښار کي څو سوالګري دي پېغلاني ګرځي
د رنځ و ژبي ته مي ګورم، ترجمانه طبيب
سترګي زهيري اړومه مريضاني ګرځي
د ګناه زهر کله کله راته شات ښکاره سي
تاوان او ګټه راته هغه دم يو شاني ګرځي

له "قلم مله" به ملګرو ته نور څه سي پاته
بس دغه کرښي بې د شعر جاويداني ګرځي

۱۳۸۴/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرم ملګرى په ملګرو کي د زړه سره
نه پر شاوخوا سته نه نژدې مي له کاله سره

څومره که دي څوک سپک د سپکتيا په تله وتلي
هومره به نور دروند سې د دروندتيا په دروند تاله سره
ها چي له کلو مي د سړو تودو ملګرى وو
اوس نه راته ګوري په نظر د يو کاته سره
واړه په مطلب د يو او بل ناسته ولاړه کړي
ټوله سره غله دي سره غله دي دا چي مله سره
داسي وخت ته راغلو چي په شپو شپو سره نه وينو
داسي ورځي هم وې چي مو هره ورځ ليده سره

ورځ په ورځ بدلون په تمدن کي د نړۍ راځي
موږ لا "قلم مله" په غفلت کي يو بيده سره

۱۳۸۴/۴/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس مو پخپله د غلیم غوندي شیطان غوندي دئ
په دې وړوکي تن کي پروت دئ د جهان غوندي دئ

ښېله شیطان له مالیاریه کوي کښت د ګناه
په دغه کار کي روزل سوی د دهقان غوندي دئ

د وجود غړو ښو ته بدو ته ښه مه وایاست!
خیر دئ که زړه مو د هیواد د پارلمان غوندي دئ

ښکلی که ځومره وي سپین مخی افسوس زړه یې تور دئ
په مخ صفا په زړه صفا کله جانان غوندي دئ

له زړه یې څکه د رونو اوبو چینه بهېږي
د شمعي تن اوس د ورونو د باران غوندي دئ

۱۳۸۴/۴/۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور لعل مو دئ په لاس کي؟ که مجمر مو دئ په لاس کي؟
ملگرو نه پوهېږم که گوهر مو دئ په لاس کي؟

ساقي د کيني اور مو دئ په زړونو کي بل سوی
د ميني اوبه راکړه تش ساغر مو دئ په لاس کي

د پوهي په گاڼه به واړه ويسولو ځانونه
د تاندي ځوانۍ وخت لکه سره زر مو دئ په لاس کي

يو څه به لا اوږدي کړو د ديدن شپېبي هم نوري
کوتا دئ وخت د ژمي ماځگر مو دئ په لاس کي

قلم خو مي ملگری دئ که زه د "قلم مل" سم
نمو چي په هنر کوي هنر مو دئ په لاس کي

۱۳۸۳/۱۱/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبېباسه ! دا زړه مي ستا د مينې په جال کنبېباسه !
داسي لکه روح او تن يو بل په کمال کنبېباسه !

وخت د وړوکتوبه زه به ځان درته ماشوم کړمه
ځه يو ځو لحظې مي د خوبنيو په ټال کنبېباسه !

چيغي پښتنې يې له مغزو ځخه وتلي دي
بيا يې په مغلو زړونو ږغ د خوشال کنبېباسه !

تل ستړي ستومان وي د پردو په ديدنو پسې
نن يو ځو شېبې يې ستا د وصل په خيال کنبېباسه

ته د اخلاص غېږه کي لمنه د وفا نيسه
ګوره "قلم مله" ځان په داسي جمال کنبېباسه

۱۳۸۴/۱۰/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تخيُل کښي مي ده ښکلې آئينه ساتلې
دې آئينې راته جانانه ستا څېره ساتلې

نه مي هېرېږي که سي تېر پېړۍ پېړۍ کلونه
ما پخپل ذهن کي د يار د کور کوڅه ساتلې
ډېرو ساتلي دي په زړو کي رنګارنګ کلمې
خو ما محبوبه! ستا د نوم ښه کلمه سا تلې
له ډېره وخته مي دښمنه ستا د مرګ لپاره
د زړه په سره پوښ کي ده توره توپنچه ساتلې
د زړه په جام کي خو د مينې د ښکلا اوبه وي
تا پکښي ولي د کينې لويه لمبه ساتلې

چي کوم رهزن يې "قلم مله" نه کړي چور و تالان
د زړه په ښار کي مي د هيلو قافله ساتلې

۱۳۸۴/۷/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپمه کي د حباب مو ټول ژوندون دئ
په یوه، پو د حیات له کوره یون دئ

ما د زړه له تاکه جام د مستۍ ورکړ
د خمار شور یې راوړی لږ سکون دئ

لېونتوب مي راته لار د عقل ښیي
چي یې عقل رهنما و اپلاتون دئ

پر ساحل چي مو ببړۍ په غرقېدو سي
ځکه زموږ او جالوان تر منځ بېلتون دئ

لکه سپند چي پر مجمر دود او ایره سي
هسي سوی د نفاق مجمر پښتون دئ

۱۳۸۱/۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هسک اوښکي راڅاڅي څکه ښکلي راټوکېږي
قافلې به د ورېمو بیا راستنېږي و ستنېږي

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مینځي
د نسیم په غېږ کي څانګي څکه زانګي او نڅېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېوت
غوړوي لمن د عجز د غرور له سورلۍ لوېږي

انځورګر تخیل راغی د ښکلا انځور ورڅخه
جام د هیلو یې په لاس کي د امید په مې مستېږي

د زمان پر سپینه پاڼه به د ژوند تصویر انځور کړم
څکه اوس مي "قلم مل" دئ دا هستي بیا نیستي کېږي

۱۳۸۱/۳/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند ټاټوبی مو وران سوی په لمبو سوځلی
لېڅي مو نغښتي جوړو به دا ویجاړه کلی

څو د یووالي غېږ ته درومو د بېلتون له غېږې
د وحدت هار مو د سمون په زرین تار پېیلی

نن به ریښې د نفاق خېژي له سمسوره بڼه
ځکه مالیار د اتحاد و بڼ ته بیا راغلی

دا تور فلک به کړو زرین په کهکشانه ستورو
ټولي تیارې به رڼهوو راسره لمر ښاغلی

د "قلم مل" د زړه غوټۍ به پکښې وغوړېږي
نن د خزان په لړمانه کي نوبهار ختلی

۱۳۸۱/۱۸/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ! ملګرو نمانځو په شعرو کي انارګل
ښکلا يې ده راوړې په ښېرو کي انارګل

چي ښکاري يې په شونډو اننګو کي رنګيني
زېبښي اوبه رنګيني په رېښو کي انارګل

اسمانه تا د اوښکو مرغلرو تخم ورکړی
چي رايې وړل لعلونه په باغچو کي انارګل

څپه، څپه خندا چي يې د خولې ساحل ته راسي
د شونډو غوټۍ ګل کړي خندېدو کي انارګل

د وينو پر ساحل يې "قلم مله" ځان ښکاره کړی
په سره مخ راته ګوري په لمبوکي انارګل

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خزان جابره ځکه بهار بد وړي
چي له ژونده د سپرلي دا خونخوار بد وړي

لمر قاضي او د روڼا يې محکمه ده
تياره ځکه په راتګ د سهار بد وړي

ښه يي نه ايسي تر سترګو چي غريب وي
شتمن خلګ له نېستمن او له خوار بد وړي

تر دماغه دي در درومي وږمې خپله
و ګلونو ته لاس مه وړه ماليار بد وړي

د بري په تکل زه د "قلم مل" سوم
ځکه لار غلطه نه کړم چي يار بد وړي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

افکار چي خپرندوی سي د لفظونو پای و سر ته
د زړه خبري دُر باسي دماغ تر خولې بهر ته

د جهل په تيارو کي د عرفان سپوږمۍ ځلېږي
تېرېږي په روڼا کي د روڼا کاروان سحر ته

و هسک د تمدن ته چي پرواز نه سي کولای
د ميني وزر ماتي ضرورت لري و پر ته

د پوهي ګوهر وکره! د زړه پر شاړه مځکه
چي ومومې لذت د دې لذيذ کښت د ثمر ته

پوهنه "قلم مله" د ژوندون د سمون پانګه
د زړه ور، ورته پرانېزه و دې عظيم هنر ته

۱۳۸۰/۱۲/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته نيول چي ډېرو ټيټ په احترام سرونه
تر خاورو لاندي سول هغه د ننګ او نام سرونه

د احساس اور مو د رګو وينو ته جوش ورکوي
وي به دا جوش په جوش تر څو نه سي تمام سرونه

ژوند لکه لمر د مازيګر څومره غروب ته نژدې
د مرګ تيارې ژر پر راپورته کړي ماښام سرونه

وي په امان به مو سينې تل د نفاق له غشو
که د يووالي سپر ته واړه کړو نهام سرونه

و تفاهم ته "قلم مله" هغه وخت رسېږو
چي قطع نه کړو يو تر بله د کلام سرونه

۱۳/ ۵/ ۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره مو له زړه سره پیوند ټپه
لکه د ملالي د میوند ټپه

تل پکښې کې نغښتي وي د زړونو حال
واړه ده رښتینې بند پر بند ټپه

ټول پکښې د خپلو زړونو راز وايي
ځانته عجیبه شان لري خوند ټپه

کله چې د زړه براس په ټپو ووزي
درد دئ چې خوږه کړي لکه قند ټپه

څوک چې د قلم، مل او همرازه وي
هغه چا پسوللې وي په پند ټپه

۱۳۸۴/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فخر ځلی

سپوږمۍ وه که دا لمر وو د اسمان له غېږې ولوېد ؟
په شپه کې دې فلکه ! کهکشان له غېږې ولوېد

پېړۍ پېړۍ به میشت وي لا په زړو کې د وګړو
تنها (رشاد) د ژوند د دې کاروان له غېږې ولوېد

(رشاد) د ارشاداتو راته ډېر څه دې پرې ایښې
دا نه چې لوی (رشاد) مو په تاوان له غېږې ولوېد

چې ټولو ته محبوب وو او مورې واړه پر مین وو
د مینې ستر سمبول مو د جهان له غېږې ولوېد

تشبیه موندلای نه سم (علامه) ته په قاموس کې
په داسې لو ځیرنه کې مې توان له غېږې ولوېد

د مرګ په غشي ولګېد نن زمونږ د فخر ځلی
راګړوب سو او راپرېوت د افغان له غېږې ولوېد

چې تل د "قلم مل" وو د کتاب سره ملګری
ملګرو نن مو داسې ستر انسان له غېږې ولوېد*

۱۲ / ۹ / ۱۳۸۳

---

* دا شعر د علامه بابا د لومړۍ تلینې(یادونې) په یاد غونډه کې د علامه بابا په یاد ویل سوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ
تن کي د انسان نفس ته ورته دئ

زما هيلي ماشومي او اميد ماشوم
کله ستا ناقص هوس ته ورته دئ

زړه پکښي چغيږي د مرغه په څېر
ياد دي د قفس محبس ته ورته دئ

ټوله د وجود په وينو ولمبېد
لړنده غاسل اودس ته ورته دئ

زما سره د زور ډغري مه وهه
توان دي کله زما و وس ته ورته دئ

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم
وجدان ته سمه شرمنده چي پر دې لاره ورسم

خاونده توان د څه توښې راکړه سفر لرمه
د لارې مل به کوم عمل کړم چي تر ياره ورسم

څه سر اوسېږي په شپېلۍ کي د شپونکي ملګرو
چي له محفِله د رباب او له سيتاره ورسم

له ګڼې ګونې نه چي تنګ سمه په دې بازار کي
د غره په غېږه کي سکون وينم له ښاره ورسم

کتاب د ګل د يادو لولمه د زړه رهيل کي
په دې رقم به ګوندې زه هم تر بهاره ورسم

۱۰/۱۸ /۱۳۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په رڼا نه تورتمې کي اوسو
موږ په يوه دغسي نړۍ کي اوسو

خود يو پراته د ناکامۍ پر درشل
چي د خوبونو په ښړۍ کي اوسو

دوی د مريخ تر پلو ورسېدل
موږ لا په فکر د شپنۍ کي اوسو

نور خلک ولاړه د خوښۍ تر کلي
موږ لا په ساندو او سلګۍ کي اوسو

د "قلم مل" که سو، هدف ته رسو
بيا به په هسک او په سپوږمۍ کي اوسو

۱۳۸۵/۹/ ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کاڼو کي دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه دئ
د ټولو زړونه نرم سول خو ستا هغه زوړ زړه دئ

د دوبي په ګرمۍ مرو او د ژمي په يخنۍ مرو
دې دواړو يو وژلي، که يې ګرم که سوړ زړه دئ

ښکاره که ارام درومي خو وجود کي يې دننه
بدلون او انقلاب وي او په جوش دهر خُوړ زړه دئ

بدن که دي ډېر غټ دئ خو هر کار دي د ماشوم دئ
ما ډېر وې دورند تللی خو دا ستا ښومره ووړ زړه دئ

دا رنګ يې "قلم مله" د غريب دئ دا څه سِر دئ
خو پټ يې په سينه کي ډېر غني او يو موړ زړه دئ

۱۳۸۵/۱/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چي پر زړه د ميني کښت نه لري
خالي کالبوت دئ څه ارزښت نه لري

لاندي کوي تر سر جوړه لاسونه
ځکه، غريب دئ چي بالښت نه لري

راوړه د شعر ژبي ته نوي الفاظ
چي تل ژوندي اوسي زړښت نه لري

په يارانه بې اعتبار نه کوې!
دا اسره ګر د چا درنښت نه لري

د "قلم مل" سره د کتاب ملګری
ياري د نورو څه پايښت نه لري

۲۰۰۵/۸/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه او نوي يې کباړ کي له بازاره وړي
دا دي ناترسه ګاونډي پر دغه لاره وړي

دوی خو د شپې له تور لباسه زغري جوړي کړلې
موږ يې جګړې ته خود ډېوې دي تر سهاره وړي
ځومره چي وس مو وي هغومره مې په کاڼو ولئ !
ما په رښتيا ډېري فايدې له دې سنګساره وړي
څوک مو له دوبې څوک له ژمي څخه سر ټکوي
چا دلته ستونزي له خزان چا له بهاره وړي
خود به يې ژبه ګنګوره وي د فرعون له لاسه
موسې و خولې ته سرې سکروټې له انګاره وړي

د "قلم مل" يم د کتاب ياري به هم پالمه
ځکه خوندونه مې له دې يارۍ بې شماره وړي

۱۳۸۴/۱۲/ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د فکر د قاضي په فیصله مري
ستا له خوښي سره سم هغه شېبه مري

د ناورین په جال کي واړه یو لوېدلي
زما د کلي که هوښیار وي، که ساده مري

که د میني روڼا راولو و زړو ته
خامخا به مو په ذهن کي تیاره مري

د بل ملک دا په یوه پېړۍ کي نه مري
دومره خلګ چي زموږ دا په هفته مري

تل په ښو سره د بدو جبران کېږي
ورځ چي راسي "قلم مله" حتمي شپه مري

۲۹ /۱ /۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګری
دا مه کړه ! چي ته ځان کړې له بلا سره ملګری

کامیابه به سي هله که له دواړو برخمن سوې
د پلار خواست که دي سو د مور له دعا سره ملګری

لمر هم له تیارو بد وړي چي رخصت مازیګر اخلي
راستون سي په صبا کي له رڼا سره ملګری

خوشال بابا زوړ اوسه ! ځوان به هیڅکله هم نه سې
پښتون اولس به نه سي پر یوه خوا سره ملګری

چي سپین زړه مي د تور رنګ په داغونو داغي نه سي
خالقه ته مي مه کړې! له ګناه سره ملګری

۱۳۸۲ /۱/ ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوې پوهه فکر ځوان وساته
حيوان هوښيار لکه انسان وساته

ظالم همدا وايي په خوله ملګرو
چې زړه دي پاک او مهربان وساته
که غواړې؟ ژوند په دې نړۍ کې وکړې
نو په سالم عقل جهان وساته
تر ځو به غواړې له پرديو مرسته
له ځانه وشرمېږه ځان وساته
د حقيقي مشر به دا شعار وي
وطن ناموس افغانستان وساته

وخت باريک سوی لکه تار اومړی
خاونده! زموږ پکښې ايمان وساته

۱۳۸۲/ ۳ / ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم
د وخت پر تندي پروت سپيره غبار په خولو مينځم

وجود مي لکه ښار زړه مي ښاروال ورته ټاکلی
د دې ښار هر يو غړی به د کار په خولو مينځم

د ميني او يووالي درس به ورکړم و زلمو ته
له کرکي او نفرته څه دا لار په خولو مينځم

د ستونزو پرهرونه که ګندم د زغم په ګوتو
په غېږ کي د زحمت به ستن او تار په خولو مينځم

تر مرګه به دا هوډ او دا تکل لرم ملګرو
د هر ذهن ماحول د ابتکار په خولو مينځم

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې
جانانه! دا زما له کمه بخته ده راغلې

د ژوند زلمی د زیار تر پلو لاندي ورته ګوري
دا ځکه د ارزښت ناوې تر تخته ده راغلې

ته خود وایې چي ژوند د خوشحالیو مجموعه ده
ملګرې! پر تا کله شېبه سخته ده راغلې

د زیار نیالګی مي ایښی وو د ذهن کرونده کي
اوس وینم پر ثمر مي هغه درخته ده راغلې

۱۳۸۲/۲/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال لکه ونه، میاشتو ځانګو یې غوټۍ نیولي
د شپو په غېږ کې، یې د ګل ورځو ګېډۍ نیولي

د ژوندون کډه مو، د څو شېبو پر شا ترلې
خو موږ بې غورو، پخپل ذهن کې پېړۍ نیولي

ځئ ! د خپل اوښکو، پر ځای توی کړو له قلمه اوښکې
تر څو به موږ د ویر په ستوني کې سلګۍ نیولي

وطنه! بیا دي د حالاتو ګرځ پر مخ لوېدلی
د غم په ونه کې د درد ځانګو غوټۍ نیولي

د لوی هدف پر لور، هر ګام د بري غېږ ته تلل دي
کوچني هدف ته، ډېري لاري ناکامۍ نیولي

۱۳۸۲/ ۷/ ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د احساس اور د تشویق په شونډو پو کړه
که د ژوند استعداد غواړې چې نور لوړ سي

په رتبه کې چې اصیل سړی لوړېږي
دی هنوز د تواضع په دوړو خړ سي

ستا له یاده مې د ساه وجود موجود کړه
که نه تن به مې بې دغه روحه مړ سي

د غرور لباس که جوړ وي له وربښمو
په ورو – ورو به دا وربښم لکه ګودړ سي

"قلم مل" لره یارنور وخت ملامت وي
خو کتو کې یار ناګرم، دی ګرم او پړ سي

۱۳۸۲/۱۰/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ځکه د ښکلو ټکومه
ستا د مينې سپين الماس راښخه ورک دئ

ودانۍ چې مو بدلېږي په ورانيو
د اصلي بنسټ اساس راښخه ورک دئ
ستا د تن د هر يو غړي په عيب پوه يم
پر خپل ځان باندې قياس راښخه ورک دئ
ټيټ مغزی او ټيټې سترګی ځکه ګرځم
د غرور د سورلۍ آس راښخه ورک دئ
ها چې زه يې لټومه معلوم نه دئ
دا چې کښته او که پاس راښخه ورک دئ

د ظالم مخ چې اوس نه سم شين کولای
هغه درونډ د وحدت لاس راښخه ورک دئ

۱۳۸۲/۹/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره !
د دې ماتم په غېږ کي بیا که سرور خپور اختره !

په دې امید یو چي ته راسې زموږ د کلي منځته
له بلاګانو څه به کلی سي تش تور اختره !

خوښي دي راکه په بدل کي مو غمونه واخله
د غم و سیوري ته مو مه کښېنوه نور اختره !

د جنګ پر اور که دي د سولي اوبه وښندلي
په هغه ورځ به پر کراره کړې زموږ کور اختره !

د "قلم مل" محل ته مه راځه د ساندو پر شا
راسه د ستري خوشحالۍ پر اوږو سپور اختره !

۱۳۸۲/۹/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريځي

د ناپوهۍ پر دښت غوړېږي د ګنډېر ګلونه
د پوهي بڼ کي خدايه وتوکوې ډېر ګلونه
سل بهارونه دي قربان سي تر يو داسي خزان
چي راته پاته وي يو څو د ګل په څېر ګلونه
۱۳۸۵/۹/۹

د بحر پر ساحل خو مرغلري پرتې نه دي
غواص ورپسي ځي مدام و تل د سمندر ته
که غواړې؟ چي ديدن د ښکلو ښکلو هميش وکړې
په ژړ مازيګري ورځه و غاړي د ګودر ته
۱۳۸۰/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه نسکوره وه په غبږکي د ه تيارو ورکه وه
ببرۍ دپوهي مو په سيند کي په کلو ورکه وه
لمر دعرفان وړانګي خورې کړې هره خواسوه رڼا
هغه سپوږمۍ ده ورسره چي په شپو ، شپو ورکه وه
۱۳۸۱/۳/ ۲۷

په فاني کي دا د پانګو سرچينه ده
هسي نه چي ځواني تېره په غفلت سي
د حسرت ناله به کاندې نه بې* مومې
چي څرګند درته د دې مستۍ لذت سي
۱۳۸۱/ ۸ / ۲۲

د درد غواص راوړي دي ډالۍ د زړه له بحره
د اوښکو مرغلرو ته لمن نيسه ګرېوانه
تر څو چي مو د ژوند قاموس کي تورۍ د نفاق وي
پر پاڼو د شببو به مو ليکلی وي فغانه
۱۳۸۳/۲/۲۸

*بـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دوست له دوسته جلا کېږي وايه څنګه به وي
دوه مين زړونه چي بېلېږي وايه څنګه به وي
چي د کلونو مسافر زوی د مور غېږ ته راسي
پسله دوو ورځو چي ستنېږي وايه څنګه به وي
۱۳۸۳/۷/۱۲

لکه لمر چي وي نيمی تندر نيولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صدف که د سره ګل غېږ کي شبنم دئ
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي ښکاري
۱۳۸۴/۱۰/۱۸

زړګيه ځان تيار کړه د مشکل د سترګو جنګ ته
احساس مي پاروي د دې قاتل د سترګو جنګ ته
د سوبې ستر برى به مو په برخه وي نن ځکه
د زړه پر وړو ورځم د زغم سکيل د سترګو جنګ ته
۱۳۸۴/۱۲/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه باز ته چي کوتره وي د ښکار وړ
کاشکي هسي وای دا وخت راته د کار وړ
خود و شپې ته بېګانه او پردی ښکاري
دا روڼ ستوری دئ ملګرو د سهار وړ
۱۳۸۴/۱/۱۵

چي باران اوري او يو څوک د بام ناوه جوړوي
خاوند د خام فکر مدام داسي پلمه جوړوي
دلته که څوک د خداي احکامو ته حلې جوړوي
خدای په قيامت کي ورته داسي شريله جوړوي
۱۳۸۵/۷/۱۸

په هار کي د خوښيو د غمو زرګر غميان ړدي
د اوښکو مرغلري په امېل کي د ګرېوان ړدي
هدف د ټولو دا دئ بس چي موږ له منځه ولاړ سو
نو ځکه په جګړه کي ما او تا ته يو نښان ړدي
۱۳۸۵/۱۰/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېکاره وخت ته چي څوک وخت نه لري
دا بختور به ولي بخت نه لري
د تن اولس يې له قبضې وتلی
دوی واکمني د زړه پر تخت نه لري

د ذهن پر اسمان که دي سپوږمۍ وځلېده
بس پوه سه روښنايي ته يې نړۍ وځليده
وجود يې خاوري سوی باد له ځانه سره وړی
پر ځای يې د يادګار پرته ګوتمۍ وځليده

۲۵/۸/۱۳۸۷

د لمس لاس ورغځوم د مستۍ اور ته
ګوندي رايې ورېم ګرمي د زړه تکور ته
غم غريب دئ چي زموږ کوي پوښتنه
د شتمني خوښۍ خيال نسته دې لور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رياضت غشي په لاس د زيار مرغۍ ښکاروم
د ژوند په ونه کي د وخت په لار مرغۍ ښکاروم
هغه ښکاري نه يم چي ژوند د بل ذيروحه اخلم
هغه ښکاري يمه چي تل د کار مرغۍ ښکاروم

ته له هوساېي سترۍ او زه يم له ستړيا ستړی
ته هم وايې زه هم وايم څوک به وي تر ما ستړی
ژوند چي پر اوږو وړم نو راحت غوندي احساس
کوم
کله چي مي دی وړي نو يې زه سمه پر شا ستړی

ځای مي په زړه کي لري ځای يې په زړه کي لرم
يو څو خواخوږي دلته په دې کاله کي لرم
ته د لفظو په توره د دښمن سر غوڅوې
هنر د دغه جهاد کله په خوله کي لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل یو دی مګر فرق یې تر مینځ دومره

په ورتګ کی تر راتګ خوشحالی ډېره

داسی هم سته چی ورتلل تر راتلو ګران وی

دزندان د پنجرو خبرمی هېره

۲۳ دروږی ۱۳۹۰\۲\۱۱

څلوریځه

درد لرم خوږ سوی یم خوږمن یمه

نور له دې خواخوږو ګیله من یمه

ستاسي واک او زور ته ضرورت نسته

پوره په ځان واکداره یم واکمن یمه

قطعه ۲۳ دروږی ۱۳۹۰\۲\۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د پښتون ذهنيت وخوځي او وده وکړي

د پرورښت نوښت و موږ ته جهانيان نه غواړي

د استعمار پوله به ماته کړي سرتيري زلمي

د حصارت په دام کي نور افغانستان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۱۳۹۰\۱۲\۲۱

لکه څنګه چې دي لمانځو انار ګله

هسې نه یې اړولی دي خیرې رنګ

ستا د پاڼو ژبې ښورې داسې وایې

چې کلونه مو اغوستی دجګړې رنګ

ګل دې مینه میوه وینه څانګې سوله

دتنې رنګ دې دخاورې دډېوې رنګ

په رنګونو کې دې ژړه رڼا ښکارې

په اوبو کې دې شنیلی دلمبې رنګ

داچې پاته دې وجود کې څه سورخې ده

دانسان د وینې لړ څه لا لرې رنګ

نا امنۍ بدرنګې کوندې ته بد ایسي

دا د امن د پیغلوټې ښایستې رنګ

طبیت څکه له ځانه سره راوړي

کائینات کوي تو پیربس په همدې رنګ

(قلم مله) داغزل څکه پیکه ده

مالیکل دشپې په ګډ سو دتیارې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته هينداره ده انځور د نفاق

په کښې تصوير دناکامۍ ښکاريږي

له دې بلا څه به ځانونه ساتو

ماتې په دې کلې کې بوی ښکاريږي

غواړي غيرت موکړي په ويره بدل

دپلان توپک کې دا مرمۍ ښکاريږي

بيده په ويښه يو خوبونه وينو

نه موبستر نه موشړۍ ښکاريږي

تنها سُستي کهالي موږکړيده

مګرتاثير يې پر نړۍ ښکاريږي

وخت وو هستي موږ ځني کار وانخيست

ځکه شيبې مو دنيستۍ ښکاريږي

دهمت مځکه به ترپښو لاندې کړې

دننګ دخولي وروستۍ سلګۍ ښکاريږي

نه داسې نه ده لکه ته چې وايې

ستاپه لفظو کې کمزورۍ ښکاريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي کاله دوجود هره زره

سنګرياکور دملالۍ ښکاريږي

ننګ به ژوندی وي چي ترڅوژوندي يو

په ننګ ګويا به مو خولګۍ ښکاريږي

د(قلم مل) ملګرو داسی وکړی

په نتجه کې نيک بختۍ ښکاريږي

روغه هينداره کي ځانونه ګورئ

ننبه پکښي د ورولي ښکاريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۸\۳\۱۳۹۰

پسرلی او خزان دواړه داغاز او انجام زيري

خبروي دکامياب اودناکام حالت له ويري

څلور فصله نه دي دا دي زماد کال جانان خويونه

دايې خوی دی نوي نمانځي دزړو کارنامې هيري

دکوښښ دباز بچي خو دلتې ځاله کي نه وي

دشپېو پر سر پرواز کړي الوته کوي ډير ليري

کښېنستلی يمه ډېر لږ دخوښيو مهمانۍ کي

دغمونو مېلمستياوي راته کيږي بخي ډيري

د دردونو په محفل کي وخوښۍ ته غزل وايي

ودې خلګوته حيران يم لبوني دي که سرتېري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۳/۳/۱۳۹۰

سر د قلم لاس د ادم دی چي جوهر زېږوی

یوازي نه چي سره یو سي بیا هنر زېږوي

زه په رنګو کي تور او سپین رنګ خوښومه په دې

چي توره شپه راته سپوږمۍ او سپین سحر زیږوي

ستا د شني کرښي شین دیورنډ مي په شنه زړه کښېنوي

ځکه د شنو سترګو خاوند هر وخت خطر زیږوي

ماځیګر مه سه چي د خپل رڼا راوړونکی وژني

ځان د سهار په خوی عادت کړه مدام لمر زیږوي

چي د برباد پرځاي اباد ،اباد فکرونه روزي

پیړۍ په غیږکي د زمان بس یو بشر زیږوي

داچي ښارونه په اباد دي دا د خاورو زري

مه وایه داسي چي قوت یوازي غر زیږوي

د همت توان مو دلتې لمبې سوځلای نسي

بیا کي هم و سوځي پو هیږم سمندر زیږوي

د زرغونو پاڼو پلو یي له خوندونو ډک دی

وجود یي ځکه قلم مله خوږ ثمر زېږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ويل او نه ليکل کړم په خپل ژبه

پــه (ســپيکېنګ) کــي مــو ترمينځــه

(مېــــــــــک)يــــــــــو (فايــــــــــټ) ســــــــــو

مـــــاول ځنګـــــه ده ول جنــــــګ پرســــــر د (لايــــــټ) ســــو

وي ويــــــــــل دي (ســـــــــايډ) تــــــــه (ډارک) دي رڼــــــــــا نســــــته

پــــه (ډيســـــــکس) ســــــره مــــــو (پــــــاس) دا ټولــــــه (نايــــــټ) ســـــو

ډېــــــــريم (حفــــــي) چــــــي ســـــــوم (لکـــــــي) زمايـــــــارانو

ځکـــــه بخـــــت مـــــي مخکـــــي (بلـــــک) وو خـــــو اوس (وايـــــټ) ســـــو

نـــــه ويـــــل او نـــــه ليکـــــل کـــــړم پـــــه خپـــــل ژبـــــه

ځکـــــه (ټانـــــګ) مـــــي ډيـــــر عـــــادت پـــــه (ريـــــډ) او (رايـــــټ) ســـــو

پــــه (رانــــګ) (تينــــګ) بانــــدي (آف ســــيټ) ســــم پــــه (ويــــب پــــيج) کــــي

پـــــه آفـــــت بانـــــدي يـــــې (ډرټـــــي) (آل) (ويـــــب ســـــايټ) ســـــو

(ايــــــوری ډې) راتــــــه (اډوايــــــس) کــــــړي لکــــــه (بــــــاس)

قلـــــم مـــــل ناځوانـــــه ګـــــوره راتـــــه (ټايـــــټ) ســـــو

وايـــــــي ژبـــــــه هويـــــــت ، مـــــــور او نـــــــاموس ده

(آبليګيشـــــــن) يـــــــې پرمـــــــوږ ځکـــــــه هـــــــر (رايـــــټ) ســـــو

يادونه: دا شعر د هغه چا په باب ليکلی سوی دی چي له خپلي ژبي سره مينه نه لری او د پښتو د سوچه لغاتو پرځاي د پرديو ژبو لغاتونه استعمالوی چي دا دوخت په تېريدو سره و پښتو ژبي ته سخت زيان رسوي او بايد له دې کاره څخه ډډه وسی. په دې شعر کي په روښانه الفاظو نه بلکي په رمزي ژبه ورته اشاره سوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲ دروژی ۱۳۹۰\۵\۳۱

دهوس دښت دی دامید پکښې هوسۍ ومري

نورو ته ژوند وي خو زمری ومري زمرۍ ومري

تاد تېري پرماشه ګوته ده دظلم ایښې

ته دي هلاک سې په توپک کي دي مرمۍ ومري

له کوم ژوندي مو ازار واخيست اوکه څه بلاده ؟

داڅه سبب دی چی هر ګل مو پر غوټۍ ومري

دښه اوبد مړینه ده یو رقم په دې سیمه کي

په یوه مرګ اغزی وو ګل اوهم سیلۍ ومري

کامیاب منزل ته که ناهیلي هڅې هڅه وکړي

دناکامۍ زوی به په کور کي دلتۍ ومري

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوا ړم د زړه پر مملکت چي محبت پاچا سي

کله به وي هغه ساعت چي محبت پاچا سي

د کرکي ښارکي د حسد د میو پېړ او پلور دی

وي به تر هغه دا حالت چي محبت پاچا سي

دا اوښتون څه سمون نه لری بدلون رانه غلی

کوو تر هغو به محنت چي محبت پاچا سي

تړوله کوښښ کوي چي مینه ډیري رايي یو سي

له دې نه پس يي د غه نیت چي محبت پاچا سي

د بې دردۍ په کان کي نسته د دردونو غمي

که وه نو سي به را او چت چي محبت پاچا سي

۲۳ د روژی ۱۳۹۰\۲\۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځان په ګټه کي چي بل لره تاوان نه غواړي

داسي وګړي دنړۍ بشرته زيان نه غواړي

ستا چي د روح مرغۍ دتن قفس کي نه چغيږي

علت يې دادی چي نور وزي دازندان نه غواړي

د زړو غمي به دهنر په پوښ کي هر وخت ساتې

دغلو له لاسه دوی په بل ځای کي امان نه غواړي

په انساني مينه ژوندون ته دسړيو څيروي

خپه په دې وي چي ښه ژوند ولي انسان نه غواړي

دقلم مل د ژوند شېبې اوس دبهار په څير دي

ځکه سپرلی دلته په سيمه کي خزان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد شعرونه

يره مننه پسرليه ياره

۱۳۹۰\۱۱\ ۲۳

سپرليه بيادي پانيي

دهغي وني شنې کړې

چي لړزولې وه درنې چاودني

تن سوځيدلی سينه ځيري،ځيري

هغه دتور دود په لباس کي پټه

ښکاريدل داسي لکه

دچالاسونه ځني

په ببخ کي پرې دواړه

ډيره مننه پسرليه ياره

په طبعه خوږلکه ګنيه ياره

ستاپه راتلو سره عجبه وسوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه اوس ورته د ځانګو په نوم

بیرته راشنه سوه پر پرې کړو ځایو

هغه ژوولی چي وه بم په غاښو

دا خومره ښه سوله زموږ لپاره

چي وني بیا ورکه هستي پیدا کړه

موږ به که خدای (ج) کول خوش بخته سوو نور

ونه د ځانګو په لاسونو موږ ته

د پاڼو ګوتي ښوروي چي راسئ

زما ترسیوری لاندي ساه واچوئ

بیا دیوالي او د سولي غیږ کي

یو بل ته غیږي ورکړئ

د محبت لاسونه

په احترام او عزت

پرسینه ونیسئ چي

ترمینځ مو سي راپیدا

خوشبو د میني هوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخوبه یاست همداسي

دنفرتونوپه ګرځو لړلي

دخدای(ج) لپاره مه کړئ دغسي نور

ځان به هم ورک کړئ زه به هم ورکه سم

که دنفاق خزان حاکم وو دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسي دئ ژوند د انسان

لکه سپېره بڼکه

يا لکه خس او خاشاک

چي وي پر ځمکه پراته

څو مره کمزوري واړه

نه لري توان د خوځښت

کله چي باد پرې راسي

باد يې پخپله غېږ کي

يوسي د هسک تر څوکو

هلته يې وګرځوي

خپل د اوږو پر سرو

دوی ته دا حس پيدا سي

وايي د حال په ژبه

څو مره مو لوی دئ عزت

څو مره مو لوی دئ هيبت

څو مره واکداره يو موږ

دا لو نړی چي ګوري

زموږ په قبضه کي واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ مو پر ټولو قدم

لرو ملګرو ډېر برم

خو په دې نه پوهېږي

چې موږ د بل په قدرت

راغلو تر دغه ځایه

بس غور ځنګونه کوي

د هغه چا پر سرو

چې دوی یې وي راوړي

تر دغه لوړو ځایو

کله چې هغه قوت

لیرې کړي دوی له ځانه

او خپل قوت ترې واخلي

توان یې له ځانه ووزي

په هغه دم ولوېږي

د هغه برم له غېږي

سي را ایله له پاسه

بیرته د مځکې لور ته

بیرته ساده غوندي سي

لکه چې مځکې دوی وه

دا د فلک بازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لوبەدە د زمان

هسي دئ ژوند د انسان

هسي دئ ژوند د انسان

۱۳۸۴/۲/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه ! تابه ويل

خزانه ! ته لکه مغروره قاتل
چي زموږ کاله ته راغلې
په اول وار دي د معصوموويني
د شرابي په رنګه وڅښلې
دواړه لاسونه دي په ولړله
په الواني دي کړله
لکه پنجې د زمري
چي د مظلومي غرځنی ښکار يې تازه کړی وي
په قهرجنو سترګو
دي، هري خوا ته کتل
تا به ويل هوار به کړم د پردېسيو تغر
د بد بختيو تغر
د بېوسيو تغر
د شنډ هيليو تغر
د مايوسيو تغر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تابه ویل زه به همدا سي تل تر تله اوسم

چي د بېکسو او بېوسو په سرونو به زه لوبي کوم

د ګیند په څېر بې هره خواغورځوم

ګورئ ! د ظلم د دې څلي انجام

له هسک اسمانه به پر مځکه پرېوزي

په کبرجنو سترګو

به بیا ونه ګوري و هري خوا ته

سپور وو څو ورځي د غرور پر سورلۍ

ملګرو ! راسئ اوس يي حال وګورئ

ښنو تې* لوېدلي دي د عدل کړۍ

لمن د عجز غوړوي په عجز

څو خبر نه وو چي همدا سپرلۍ او دا وګړي

د ځان غمخور ځان ته سردار به لري

ساقي، ساغر به لري

جام او خمار به لري

بڼ او مالیار به لري

ګل او بهار به لري

دا يي په یاد کي نه وه

چي پر سر لار لري غر

---

*تـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اوس هري خوا ته ګوري په ذليلو سترګو
اوس را څرګنده سوه رڼا خپل سپين پلو غوړوي
کور د ستم ورانوي
زړه پر مستي راولي
ويده ماغزه ويښوي
نوي ګلان وا کوي
بلبل پر څانګه د ګل
د نغمو شرنګ جوړوي
راکوچوي ورلره
پرخه خپل سپيني کيږدئ
پرخه پـه غيږ کي د ګل
خپلي کيږدئ دروي
تر لمر ختو پوري وي
زموږ پر کلي را خوره وره سوه
سپينه رڼا ده سپين پلو غوړوي
خزانه ! تا به ويل
چي سپرلی بيا نه راځي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اختره ! راوړې د خوښيو ډالۍ

د نېکمرغيو ډالۍ

راکړې و مورېته د ګلونو د ګېډيو ډالۍ

د خوشبختيو ډالۍ

د مهربان مشر په خبر زمورږ وکاله ته راسې

و مورږ ته راوړې د خوښيو شپې

ستا په راتلو سره په تن کړو ښکلې ښکلې جامې

مورږ دي هم نمانځو په خوښيو سره

په خوشحاليو سره

مورږ دي راتګ ته هر کلی وايو هر کله راسې

اختره تا ته هوسونه کوو

ميدان کې ناڅو اتڼونه کوو

دلته خپګان ته خاتمه ورکوو □□

په برکت دي ورکوو و يوه او بل ته غېږه

غاړه په غاړه يو خپه که ناخپه وکړې

د زړه آئينه مو راصفا کړې د وحدت په اوبو

د اخوت په اوبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌مو هر ځل کښېنوې

مورې پر یوه دسترخوان

خو مورې بدمرغه ستا د تللو سره

بېرته راستون کړو ها نفاق هغه بد مرغه ژوندون

ورسره وکړو بیا یو نوی تړون

کښېنو د کرکي عداوت پر تغر

و منځ ته راوړو د نفرت ګرځونه

تر هغه پوري دا ناورین وي تر څو

چي مو شپېږ د انتظار سي ختمي

او بیا راورسېږي

۱۳۸۲/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ژوند مو سو کښت د کوکنار

اوس مو له منځه څه وړي

ټول نړیوال راپسې

وایي چي دا مخدره توکي دي

هستي یې زیان رسوي

نیستي یې ګټه لري

ورته چاره په کار ده

ملګرو ! راسئ چي همداسي وکړو

که نه نو موږ به هم له ځانه سره

په اور لمبه لمبه کړي

په اور لمبه لمبه کړي

۱۳۸۵/۹/۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ

که دې نړۍ ته ځير سو

دا ده فضاء په تن کي

فقط يوه سترګه ده

کله و لمر ته ګوري

کله سپوږمۍ ته ګوري

او کله وي په ننداره د ستورو

چي ټول خاموش لګيا وي

او خپل کارونه کوي

وي د سکون په غېږ کي

خو د دې خواري سترګي

دننه يو عالم غمونه زېږي

دې ته ارمان درېږي

د خپل وګړو پر حال

انسانه ستا له غمه

څو څاڅکي اوښکي توی کړي

غواړي چي ستا او له خپل ځانه سره

پوره خواخوږي ښکاره کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هستي ښکاره کړي

د دې غمجني اوښکي

چې کله وا وربږي

ترې سېلابونه جوړ سي

ترې دريابونه جوړ سي

د دې د خوار وجود موجودو لره

کله په زيان کله په ګټه واوړي

۱۳۸۲/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

منـنه اوكور ودانى

د ټولو هغو دوستانو او ملګرو څخه نړۍ مننه، چي زما سره يې د دې کتاب د چاپ په برخه کي تر خپله وسه هڅي کړي دي.

ځينو دوستانو او ملګرو د لګښت درانه پېټي ته اوږه ورکړه او ځينو د کتاب په نورو برخو کي خپلي هڅي نه دي سپمولي.

ملګري او دوستان ماشاءالله ډېر دي، د ټولو يادونه به د کتاب ډېري پاڼي ونيسي، زه له ټولو څخه په يوه وار د زړه له تله مننه کوم او د ستر څښتن(ج) له دربار څخه د هغوی د هري هڅي په وړاندي څو برابره بدل غواړم.

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر ویبپاڼې برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پورې آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library